

Evangelí del dissabte de la setmana XXI de durant l'any: negociar amb els talents

Evangelí i comentari del
dissabte de la setmana XXI de
durant l'any. “A cada un segons
la seva capacitat”. Déu no deixa
pas ningú sense talents, que són
reflex del seu amor personal
per cadascun de nosaltres.
Treballar-los perquè donin fruit
abundant és a les nostres mans.

Evangelí (Mt 25, 14-30)

De manera semblant, un home que havia de fer un llarg viatge va cridar els seus servents i els va confiar els seus béns. A un li donà cinc talents; a l'altre, dos, i a l'altre, un —a cada un segons la seva capacitat—, i després se'n va anar.

»Immediatament, el qui havia rebut cinc talents els va fer treballar i va guanyar-ne cinc més. Igualment, el qui n'havia rebut dos en va guanyar dos més. Però el qui n'havia rebut un se'n va anar a fer un clot a terra i va amagar-hi els diners del seu senyor.

Al cap de molt de temps arriba el senyor d'aquells servents i es posa a passar comptes amb ells. Es presentà el qui havia rebut cinc talents i en dugué cinc més, tot dient:

—Senyor, em vas confiar cinc talents; mira: n'he guanyat cinc més.

L'amo li va dir:

—Molt bé, servent bo i fidel! Has estat fidel en poca cosa; jo t'encomanaré molt més. Entra al goig del teu senyor.

Es presentà també el qui havia rebut dos talents i digué:

—Senyor, em vas confiar dos talents; mira: n'he guanyat dos més.

L'amo li va dir:

—Molt bé, servent bo i fidel! Has estat fidel en poca cosa; jo t'encomanaré molt més. Entra al goig del teu senyor.

Es presentà encara el qui havia rebut un talent i digué:

—Senyor, sabia que ets un home dur, que segues on no has sembrat i reculls on no has escampat. Vaig tenir por i vaig amagar a terra el teu talent. Aquí tens el que és teu.

Però el senyor li va respondre:

—Servent dolent i gandul! Sabies que sego on no he sembrat i recullo on no he escampat. Per això calia que posessis els meus diners al banc, i ara que he tornat hauria recobrat el que és meu amb els interessos. Preneu-li el talent i doneu-lo al qui en té deu. Perquè a tot aquell qui té, li donaran encara més, i en tindrà a vessar; però al qui no té, li prendran fins allò que li queda. I a aquest servent inútil llanceu-lo fora, a la tenebra; allà hi haurà els plors i el cruixit de dents.

Comentari

La paràbola que ens recorda l'evangeli d'avui ens empeny a considerar alguns aspectes sobre els dons de Déu i sobre la nostra correspondència. Ningú no pot dir que no tingui tant dons humans com

gràcies divines. I en això és molt important no comparar-se amb els altres, pensant que s'hagi fet amb nosaltres una injustícia per no tenir allò que pensem que altres tenen. Cadascú de nosaltres és irrepetible i és objecte d'un amor personal per part de Déu.

La història personal, que Déu té present, sencera, davant la seva vista, fa que es pugui parlar d'unes capacitats. Aquelles capacitats amb què comencem a caminar, per dir-ho així, i aquelles que anem fomentant o atrofiant al llarg del camí a través de les decisions que prenem. I això és quelcom preciós per considerar: que la nostra vida no està escrita, que en som realment protagonistes, que la presència de Déu en nosaltres (il·luminant, suggerint, empenyent, capacitant, consolant, sanant) és el que ens permet portar el timó, ésser realment protagonistes de l'existència.

La grandesa de la persona humana no equival als dons rebuts. Hi ha persones que han rebut molt i han correspost molt, però també hi ha persones que han rebut molt i han correspost molt poc, de la mateixa manera que hi ha persones que han rebut menys i han correspost molt. En tot cas, aquest poc i molt en els dons rebuts no pot ser valorat amb la nostra forma habitual de mesurar i valorar les coses. Perquè allò que fa gran l'home i allò que transforma el món és la fe que obra per l'amor. I això és el que mancava a qui havia rebut un talent i no intentà treure'n el rendiment.

Tots som capaços d'estimar. La vida mateixa ens va ajudant a destriar quins són els nostres talents i fins a on podem aspirar amb ells a cada moment. A l'amor, però, podem aspirar sempre i sense mida. Perquè l'amor no té límits. És més, Déu potencia els talents de cada persona

segons la mesura del seu amor. Per això, és vital no menysprear el que està a la nostra mà fer, encara que ens pugui semblar petit en comparació amb allò que altres fan. El nostre camí és personal: tenim a l'abast la possibilitat de fer-lo gran, perquè depèn del cor amb què el recorrem.

Juan Luis Caballero // Photo:
Holly Stratton - Unsplash

pdf | document generat
automàticament des de [https://
opusdei.org/ca-ad/gospel/evangelis-del-
dissabte-de-la-setmana-xxi-de-durant-
lany-negociar-amb-els-talents/](https://opusdei.org/ca-ad/gospel/evangelis-del-dissabte-de-la-setmana-xxi-de-durant-lany-negociar-amb-els-talents/)
(15/03/2026)